

[Lange.]

Partifælle og jeg anbefale de to af Ændringsforslagene, hvorimod vi ikke ønsker at medvirke til Gennemførelsen af det tredje.

Det første Ændringsforslag gaar kun ud paa en sproglig Ændring i Forretningsordenen, som vi slutter os til, og Ændringsforslag Nr. 2 til § 34 gaar ud paa at ændre — der er stadig blevet sagt: Tiltaleformen, men det maa vel egentlig være Omtaleformen, da den første Del af Ændringsforslaget udtrykkeligt siger, at ingen maa tiltale et andet Medlem under Forhandlingerne. Personlig kan jeg forstaa den ærede sidste Talers Udtalelser, men forskellige praktiske Syn har været afgørende for, at langt den overvejende Del af mit Parti er stemt for, at man her i Tinget skulde gaa over til den samme Benævnelse af Medlemmerne, som nu er blevet benyttet i det andet høje Ting i en Aarrække. Jeg kan derfor paa min Partifælles og egne Vegne anbefale Ændringsforslag Nr. 2.

Derimod har vi ikke ønsket at medvirke til Gennemførelsen af Ændringsforslag Nr. 3. Vi mener, at dette Ændringsforslag skulde have været affattet anderledes, at der ogsaa skulde være foreslaaet en Ændring af det Stemmetail, der skal til for at fravige Forretningsordenens Frister. Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at man kan fortolke Ordene saaledes, at Medlemmer, der ikke deltager i Afstemningen, heller ikke tælles med, naar man regner ud, hvor mange Procent der har stemt for at fravige Forretningsordenens Frister, men det er jo ikke helt givet, at det er en rigtig Fortolkning; det er i alt Fald noget, der kan være Tvivl om, og det er ikke givet, at man paa et hvilket som helst Tidspunkt vil fortolke det paa samme Maade.

Men naar man vil fastslaa, at dette er den eneste rigtige Fortolkning, skulde man med det samme have fastsat en højere Procentsats for det Antal Medlemmer, der skal kunne beslutte en Fravigelse af Forretningsordenens Frister. Vi mener, at det skal være Undtagelsen, at man fraviger disse Frister, og det er jo meget tvivlsomt, om man kan sige, at det er Undtagelsen — saa er der i hvert Fald uhyre mange Undtagelser. Disse Frister maa have et Formaal, og det maa være for det første at give Tingets Medlemmer tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i de Forslag, de skal behandle, og for det andet at give den Befolkning, om hvis Forhold man lovgiver, Mulighed for at tillægge et eller andet Ønske over for Rigsdagen, et eller andet, som de mener

skulde ændres i de Lovforslag, der kommer frem. Det er jo saaledes med et stort Antal af de Forslag, der gennemføres, særlig i dette høje Ting, at man behandler og gennemfører dem ved tre Behandlinger paa en Dag, og saa gives der i mange Tilfælde ikke Tingets Medlemmer nogen Mulighed for rigtig at sætte sig ind i dem, og der gives heller ikke Befolkningen Mulighed for at kunne henvende sig til Tinget. Derfor maa det efter vor Opfattelse være Undtagelsen, at man fraviger Fristerne. Men det maa især være saaledes, at der skal være Enighed om Nødvendigheden af at fravige dem; i hvert Fald kan jeg ikke se, der er nogen Grund til, at det skal være lettere at fravige Fristerne i Landstinget, end det er i Folketinget.

Vi fra vor Side har paa et vist Tidspunkt under Udvalgsforhandlingerne, i den Tro at vi vilde faa almindelig Tilslutning til det, krævet, at skulde vi gaa med til denne Ændring i Forretningsordenen, skulde der have været vedføjet, at der skulde $\frac{3}{4}$ Majoritet til for at fravige Fristerne, den samme Majoritet, som kræves, for at man skal kunne fravige Fristerne i det andet høje Ting. Da vi ikke har kunnet faa Tilslutning til dette, ønsker vi ikke at medvirke til Gennemførelsen af Ændringsforslag Nr. 3.

Veistrup: Som allerede anført i Betænkningen og af den ærede Ordfører har Spørgsmaalet om en Ændring af Landstingets Forretningsorden været fremme tidligere, og Spørgsmaalet har ogsaa været drøftet Medlemmerne imellem her i Tinget den ene Gang efter den anden. Den ærede Ordfører har gjort sig de hæderligste Bestræbelser for at samle hele Udvalget om de foreliggende Ændringsforslag, og jeg er forbavset over, at man udskiller sig partipolitisk, som Tilfældet er, i en Sag om Forretningsordenen. Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) indrømmede, at det ikke var noget stort Spørgsmaal; saa meget mere Grund kunde der være til, at man havde sluttet op om Ændringsforslagene, saa at man havde faaet en enstemmig Indstilling.

Det ærede Medlem sagde, at man vilde undgaa det rent personlige. Det forstaaer jeg ikke. Jeg synes netop, at det, det drejer sig om, er det personlige. Men det kan være, at det ærede Medlem lægger noget andet ind i dette „det rent personlige“ end jeg, thi hvis man tænker paa, at man skulde blive personlig over for hinanden og bruge grov Mund for ikke at sige at gaa paa Næverne løs, er Forholdet et andet. Men Sinds-